

Børne Blad

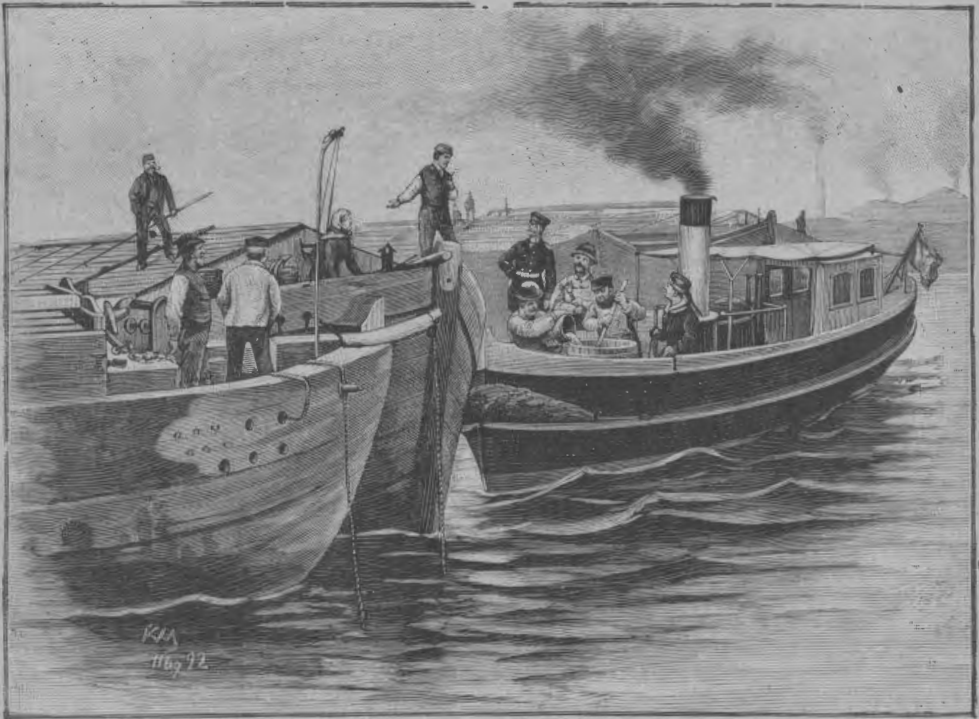

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

18de mai 1901.

27de aarg.

Ved bruggerne.

Til billederne.

Vi bringer idag to billeder fra havne. Det første er velkjendt for alle dem, som har været i en lidt større jøitad. Det er nutiden. Slik arter det sig ved bruggerne der, hvor der er lidt færdsel. Det andet gjør et ganske andet indtryk paa os nordboer. Det er som henfettes vi til længst henfjerne tider. En lygtestolpe der, hvor vi venter en indseilingsfyr, haadenes facon, menneskenes dragt, seilenes fuit og

den fjerne bebyggelses konturer, — alt er ifikket til at loffe os ind i drømme om fjerne tider. Der er romantik over det billede, som man kalder det.

Og dag er det nu iden. Saaledes vil du idag finde Venedig, om du kom derned. Men en nutidsby i den almindelige mening af ordet er Venedig vist lig ikke. —

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I paffer til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommeende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 19.

Josef kastes i fængsel.

Josef maa have været vel 17 aar, da han bragtes til Egypten og blev solgt til Potifar. Potifar merkede snart, at han i Josef havde en tro og paalidelig tjener; derfor satte han ham, ung som han var, til forstander for sit hus, særlig til at have tilsyn med de øvrige tjenere.

Trofast og ihldighed i arbejde og tjeneste lønnes baade af Gud og mennesker. Der er ingen sitrere vei til lykke og fremgang i verden end trofast og paalidelighed i den gjerning, man er sat til at gjøre. Den unge mand og kvinde, som er ræd for arbejde og gjerne vil slippe undda saa let som mulig, vil aldrig gjøre det vel i verden.

Men saa faar vi høre, at mens lykken fulgte Josef i Potifars hus, idet Gud gav ham lykke i alt, var ogsaa fristeren nær med sine garn for at fange ham i synd og føre ham i forderbelse. Fristeren var Potifars hustru og Josef's egen husmoder. Saa meget større var faren for Josef. Han var jo hendes slave. Hun havde stor magt over ham. Han vidste vel, at fik han hende imod sig, kunde hun styrte ham i ulykke. Den magt havde hun over sin slave. Han kunde vel ogsaa tænke, at dersom han føiede hende, vilde hun altid staa paa hans side og beskytte ham. Fristelsen var derfor stor for Josef, da hun med søde ord og lokkende geberder søgte at forføre ham til synd.

Men der var en anden, som havde større magt over Josef's hjerte end Potifars hustru. Det var Gud. Derfor siger han til hende: "Hvorledes skulde jeg gjøre denne store ondskab og synde mod Gud?"—Dermed vandt han seier. Han saa op til Gud, og Gud gav ham magt til at modstaa. Han vandt en herlig seier. Josef staar for alle tider som et skjønt eksempel paa kyskhed. Af ham kan vi alle lære, hvorledes vi skal møde faren og beholde seier i fristelsens stund. "Naar syndere lokker dig, da

samtht ikke!" "Fly ungdoms begjæringer!" "Salige er de rene af hjertet, de skal se Gud."—Derfor beber vi ogsaa daglig: "Ved os ikke ud i fristelse, men frels os fra det onde!"

Men hvordan gif det saa Josef? Jo, just sliq, som man kunde vente det. Rindes, som ikke fik sin syndige vilje frem, blev hans fiende. Hun anklagede ham for sin mand. Hun løi paa ham. Sin egen synd tillagde hun ham og sagde: denne fremmede har villet forføre mig.

"De, som vil lede gudelig i verden, skal forfølges", siger Guds ord. Det ser vi af Josef's historie. Det bør vi altsaa være belabet paa; og det maa vi taale og agte det for en ære.

Potifar troede sin hustru og kastede Josef i fængsel.

Det kunde nu se ud for Josef, som om Gud havde forladt ham, siden han maatte vandre i fængsel uskyldig. Men Gud lod ham dog snart erfare, at han ikke havde forladt ham. Ogsaa i fængslet maatte det gaa ham vel, saalænge han frygtede Gud.

"Gudsfrøgt er nyttig til alle ting." Fængslets forstander merkede snart, at han i Josef ikke havde nogen forbrøder for sig. Derfor viste han ham tillid og satte ham til at føre tilsyn med de andre fanger.

Josef havde en ren samvittighed. Derfor kunde han bære menneskers uretsfærdighed med frimodighed og tillid til Gud, at han vilde føre hans sag til seier.

Den naade, herre, mig forlen
at findes iblandt dine,
af hjertet hellig, kysk og ren
i gjerning, tale, mine;
saa skal engang i glæde stor
jeg se dit ansigt, hvor du bor
iblandt din englestare.

Under sneen.

En fortælling ved H. B. Klæboe.
(Fortættelse.)

Nede ved broen, som førte fra byen og ind paa landeveien, møbte faderen konstabelen.

"De har vel ikke seet noget til min lille gut?" spurgte han denne.

"Nei, kjære, er det Dem da, Munch!" udbrød konstabelen; "er Jens virkelig ikke kommen hjem endnu? Ja, ja, jeg advarede ham, det gjorde jeg!"

Tomas Munch rystede paa hovedet. Han kunde ikke faa et ord frem, saaledes snørede angst hans strube sammen.

"Det kunde jo være muligt, at han er gaaet ind til nogen paa veien", trøstede konstabelen ham.

"Nei", svarede den stakkars fader med skjælvende stemme, "jeg var indom oberalt og spurgte efter ham. — Han maa have gaaet vild."

Begge gav de sig nu ivrig ifærd med at søge efter gutten; men der var ikke spor at se efter ham. De maatte bade i sne til langt over knæerne, og tilsidst følte de sig saa afmægtige og stibfrosne, at de maatte opgive det hele; det kunde jo heller ikke nytte, det indsaa de snart, og hver gik til sit, konstabelen til stationen og den stakkars fader kjæmpe sig hjemover til sin ensomme bolig.

O, det var en frygtelig nat, som de stakkars forældre gennemlevede. Vinden blæste og tudede værre end tusende ugler paa en gang, og sneen søg omkring og hvirvlede sig rundt i den vildeste dans. Et stort sterkt træ, som voksede lige udenfor døren, knækkedes med et voldsomt brag og faldt tungt imod væggen, saa hele huset ryste i sine sammensøininger.

Klokken slog 8 — 9 — 10 — 11, og ethvert slag faldt tungt paa den forvilede faders og moders hjerte. De turde ikke gaa tilfængs, men sad oppe, lagde nu og da i oven og flyttede lampen hen til vinduet i det svage haab, at Jens muligens kunde faa øie paa det og saaledes lebet af lysset finde veien hjem. Faderen gik ogsaa ud engang imellem og svingede frem og tilbage med en fakkell, som han i farten havde lavet sig; men alt var forgjæves. Ingen Jens var at øine, bare sne oberalt — og slig som den voksede op omkring husene!

I den graa dagbrækning sad de der endnu med stive, taareløse blikke og ventede paa Jens, som ikke kom. Genimod morgenen aftog stormen, sneen ophørte at falde, og vinden stilnede. Men hvilken scene! Saa langt øiet kunde naa, sne, bare sne, sne oberalt. Trær laa rundt omkring, knækkede grene og kviste var spredte oberalt, veien var bedækket med to til fire fod sne, og hist og her havde den høbet og taarnet sig op til høider paa ni til elleve fod.

Nede i byen havde en mængde arbejdere det travelt med at kjøre sneplojen og stufte gaderne rene, og rørlæggerne maatte hentes for at faa vandet til at tine; thi det var frosset i hvert eneste hus.

Nu begyndte atter søgningen, og mange var de, som gav sig iver for at finde Jens, og de spredte sig til de forskjelligste kanter — men forgjæves. Tilsidst maatte de opgive det som aldeles frugtesløst og haabløst. Den eneste og almindelige mening var den, at lille Jens maatte ligge et eller andet sted under sneen, og der var intet andet raad end at vente, indtil tøsveir indtraadte, — muligens de da vilde finde hans lig.

Men hvorledes var det i virkeligheden med lille Jens?

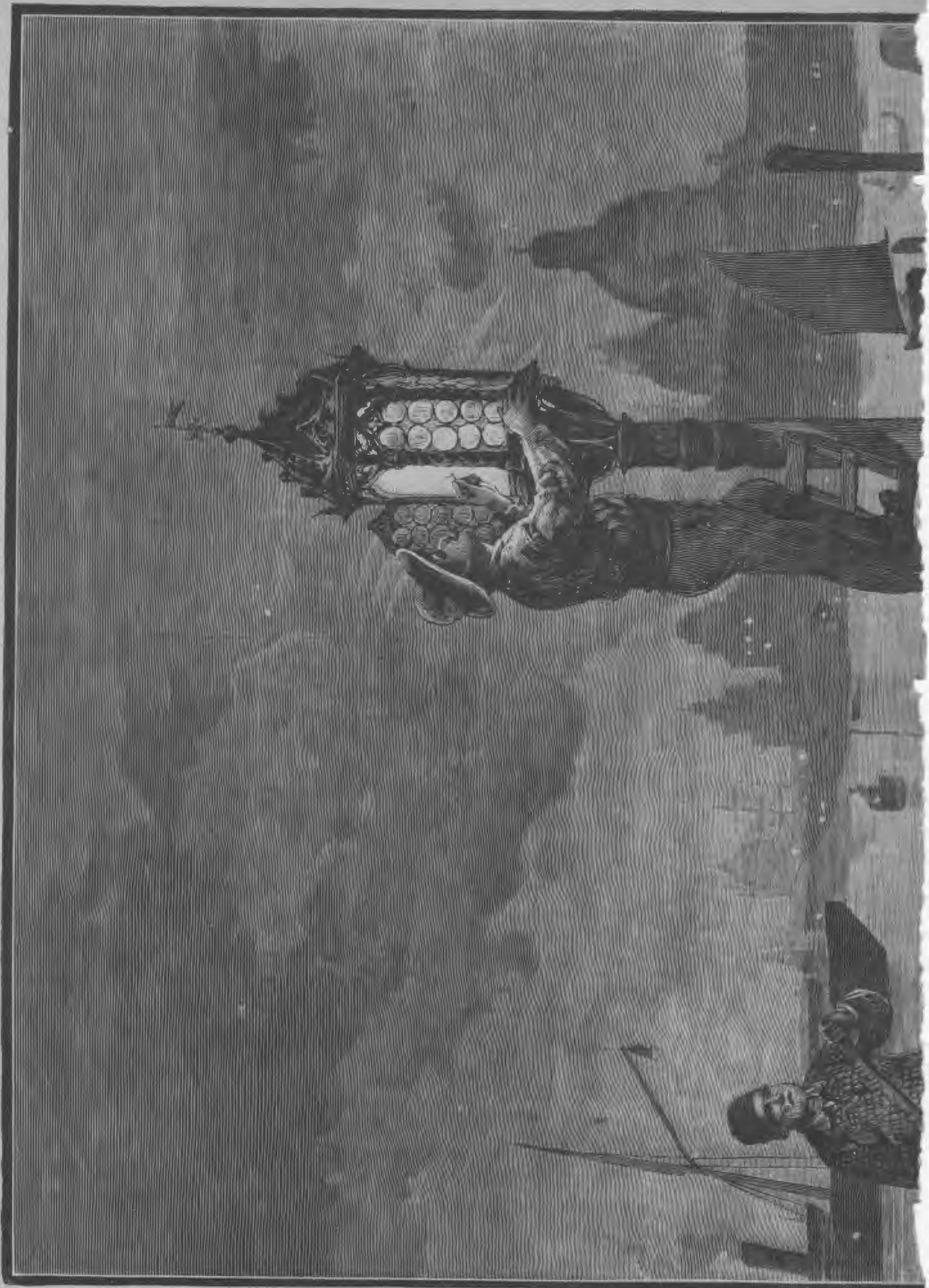
Han faldt, og hvor det var godt! Han syntes, han hvilede saa deilig og blødt, som han aldrig før havde hvilet, og o, hvor træt han var! Saa velsignet, som det dog var at lukke øinene og sovne ind! Vinden hylede om ham, men han hørte det ikke, og sneen faldt saa lydløst og stille og lagde sit bløde, hvide teppe over ham. Jens sov og drømte om hjemmet, om varme og om hvile.

4de kapitel.

Død eller levende.

Enhver vil forstaa, at lille Jens var stedt i en frygtelig fare. Men en ting var dog en lykke midt i ulykken: der, hvor han faldt, var der ikke dyb sne, og i ryggen havde han et slags ly; thi sneen havde høbet sig vældig sammen over et svært træ, som stormen havde knækket og kastet ned lige ved gutten. Han var altsaa taalig beskyttet for snedrevet og den bidende vind.

"Tænk, om vi skulde faa vor kjære gut igjen", sagde lille Jens's forældre; de kunde ikke rigtig give slip paa haabet, hvor mørkt det end saa ud. "Jeg har virkelig hørt fortælle, at folk har ligget flere timer under sneen, og dog har de sluppet fra det med livet, — kanste — hvis Gud saa vil — kan han reddes for os." Saaledes talte de i den lange, frygtelige nat, og den kjære fader i himmelen, paa hvem de trøstede sig, tog barnet under sin beskyttelse, skjønt de stakkars forældre ikke vidste noget om det. Straks efterat lille Jens faldt og fuldstændig tabte bevidstheden, hændte det nemlig, at godseierens skovvogter, Josef Gren, kom vandrende bortover med sin trofaste hund. Han var ogsaa bleven overrumplet af stormen og havde bandret om paa lykke og fromme en god stund, indtil endelig hans hund stødte paa ham, og ved dennes hjælp kom han atter ind paa ret vei, og begge styndte sig nu det bedste de kunde

Fra Nenedigs havn.

hjemover. Hundene, som gik foran, begyndte pludseligt at gjø, derpaa stansede den og beirede, tog saa atter nogle skridt med snuden mod jorden, som om den søgte efter noget. Josef begyndte nu ogsaa at blive opmærksom. Hundens beyndelige adfærd maatte betyde noget, det var klart. "Find det da, gutten, slink gut, han, — st! find det da, — tag det da!" opmuntrede Josef den og fulgte tæt efter i stor spænding.

Pludselig stansede hunden, løstede den ene lab, logrede med halen ligesom i glæde og gav sig til at gjø igjen. Stovbogteren stansede ogsaa og saa ned for sig. Svab, hvad var det, som laa der halvt nedsneet i ly af den svære sneedrive? Han gik lige bort til og fik nu øie paa en liden sovende gut, hvis klæder var en eneste istage. Det var kun hovedet og armene, han saa; det øvrige legeme var ganske skjult af sneen. Lige ved laa hans ransel, der var halvt nedsneet.

Josef hørte sig ned til gutten, hørte de væk den løse sne og ryste ham i armen; men han rørte sig ikke. Han var hvid og kold som den sne, han laa i, — og Josef troede, han maatte være død.

"Stakkars liden gut", sagde han, "stakkars liden gut, bare han ikke allerede er død! — Men under enhver omstændighed kan jeg ikke lade ham blive liggende her", — og Josef tog ham op paa sine sterke arme. Han var selv meget træt, og hunden var tung nok; sneen pistede ham i ansigtet og blindede hans øine; men hunden gik foran og viste vei, og den snilde Josef kjæmpe sig tappert gennem den høje sne. Inden kort tid naaede han endelig sit hjem.

Hans kone, der havde sat et lys hen i vinduet, kom ud og mødte ham i døren.

"O kjære, kjære", udbrød hun, "kommer du endelig? Jeg er saa glad, saa glad! Jeg var bange for, at jeg aldrig skulde faa se dig mere. Men — hvad er det?"

"En stakkars liden gut, som Hero har fundet i sneen", svarede Josef; "jeg frygter for, at han er død; vi maa skynde os at faa de stive klæder af ham." De begyndte nu at tage af ham stykke for stykke, svøbte ham ind i et varmt, blødt teppe og gav sig til at gnide de stive lemmer, for om muligt at faa liv i ham igjen.

En lang stund saa det ud til, at deres anstrengelser var aldeles forgæves, men pludselig syntes madame Gren, at hun kjendte, at hans hjerte begyndte at slaa. Gren kunde nu ogsaa tydelig merke, at han pustede.

"Stynd dig hid med lidt varm te", bad

Josef; hans hustru heldte en fuld te i hans mund, og gutten forsøgte ogsaa at svelge den. Lidt efter lidt kom livet tilbage, og han begyndte at tale som i drømme. "Hvor er jeg? — Mama! O, jeg kommer aldrig hjem igjen mere!" "Jo, gutten min!" sagde Josef, "du kommer hjem igjen, Gud være lobet for det! Forsøg nu at drikke lidt til af denne varme te, det vil gjøre dig saa godt." Jens åbnede som i drømme. De fortsatte endnu en stund med at gnide ham, svøbte ham ind i et andet og varmere uldteppe, lagde ham ned i sengen og dækkede ham til med flere dyner. Det varede ikke længe, førend han faldt i en sød og sund søvn. — "Nu, mor", sagde Josef, "faar du staffe mig lidt varmt og tørre klæder; jeg har ikke haft tid til at tænke paa mig selv før." "Ja, nu skal jeg stille rigtig godt med dig", sagde hans hustru. "Bare nu gutten staar denne tøn over, — hvor rart det var, at du fandt ham! Ja, Gud er god, Gud er barmhjertig! — Se saa, her er din te; tag nu tørre klæder paa og gaa tilfængs, kjære mand! Du kan nok trænge til at hvile nu, og du kan lægge dig til at sove med rolig samvittighed."

"Jeg kan ikke sige, hvor glad jeg er", sagde Josef; Hero, du slinke hund, kom her og faa en bid mere!" og Hero hoppede op paa sin herre af glæde over den ros, han fik, som rigtignok var fortjent.

"Tak for maden, mor!" sagde Josef, da han havde spist; "du kan tro, det smagte fortræffelig."

"Ja, det skal du nok faa mig til at tro", svarede hans hustru, "men gaa nu tilfængs, Josef! Jeg skal sidde oppe hele natten og passe paa gutten."

"Stakkars forældre, om han har nogen! Hvor dog moderen skal græde sine øine ud. Herren trøste hende og forbarme sig over hende!" Hendes øine slydtes med taarer; hun kom nemlig til at tænke paa sin egen lille gut, som var netop af samme alder som Jens; men han var død for to aar siden.

"Ja, stakkars moder, og stakkars fader ogsaa!" sagde Josef, "de leder efter ham nu, kan du tro."

Nu vaagne netop vor ven Jens og begyndte igjen at tale, som om han endnu bare var halvvaagen. "O, tag mig med hjem", jamrede han; "o, tag mig, moder, moder!"

"Nu da, vær rolig nu da, min lille ven", sagde madame Gren; vaagn op nu, og se til at faa i dig lidt af denne deilige suppe, som jeg

har varmet for dig; du er blandt venner, kjære barn, og du skal snart faa komme hjem, kun ikke netop nu. Hvorfor? Jo, fordi du ikke er istand til at gaa et skridt, og selv om du kunde, saa vilde en udfart nu bringe dig den visse død. Min mand, som har dig hid, var næsten opgivnet, ja det var næsten ude med ham. Nu har han lagt sig. Men nu skal nok, om Gud vil, alt blive godt igjen; vi er nu udenfor al fare." Saaledes pludrede den stakkars kone med sin fremmede lille gæst. Hun stillede saa godt med ham, støttede ham op med puder, dækkede godt over ham, saa han atter faldt i en dyb og rolig søvn, og nu drømte han livagtig, at han gif hjem, og at det var saa sent, da han kom frem.

Men Jens sit nok ikke gaa hjem den nat, ja, han blev ikke istand dertil hverken den næste dag eller mange dage derefter.

(Fortf.)

"Han frygter blot et, og det er — at synde mod Gud."

Den for sin fromhed og veltalenhed saa berømte biskop i Konstantinopel, Johannes Arystomus, var falden i unaade hos keiser Arkadius. Han havde nemlig bobet at sætte sig op imod keiserens befaling og foreholdt ham hans syndige liv.

En dag sagde den mægtige keiser i heftig vrede til sine hofmænd: "Jeg maa hevne mig paa Arystomus; men paa hvilken maade skal jeg bedst kunne gjøre det?" Der blev nu holdt raad om, hvorledes den forhadte biskop kunde rammes af den største hevn. En af hofmændene sagde: "Fordriv ham fra landet og lad ham aldrig mere komme for Deres majestæts øine." "Tag fra ham hans gods og alt, hvad han eier", htrede en anden. "Kast ham i fængsel og slut ham i lænker", raadede en tredje. "Lad ham halskugges", mente en fjerde; "Reisereis er jo herre over hans liv, hvorfor da ikke med en gang blive ham kvit?" Men den femte, som var visere end de øvrige, tog nu ordet. "J har alle taget fejl", htrede han. "Denne mand kan ikke straffes paa nogen af disse maader. Driver man ham i landsflygtighed, har han dog overalt sin Gud med sig, og da vil han aldrig føle sig forladt eller ulykkelig; thi der, hvor han har sin Gud, der har han sit hjem. Luger man hans gods og eiendom fra ham, saa berøver man kun de fattige det; thi han uddeler alt, han har, til dem, og behøver kun ganske lidt for sin egen del.

Kaster man ham i fængsel og baand, da vil han kisse lænkerne og glæde sig over, at han saa meget mere uforstyrret kan nyde sin salige omgang med Gud i hønningen. Tag hans hoved, o keiser, og du vil dermed blot aabne veien til himlen for ham. Men ønsker du at tilføie ham noget virkeligt ondt, nogen sand lidelse, saa har du blot en vei at vælge: prøv at faa ham til at synde. Den mand frygter hverken landsflygtighed, fattigdom, fængsel eller død; han frygter blot et, og det er — at synde mod Gud."

Der var ikke rum for Guds ord.

Maria var nylig bleven konfirmeret. Da forældre var fattige, maatte hun ud for at tjene sit eget brød. En dag kom der bested om, at en velstaaende mands hustru ønskede en pige just paa hendes alder; og baade Maria og forældrene glædede sig, da lønnen, som hodes, var ganske god.

Saa stod Maria en dag og pakkede sammen sit tøj i kufferten. Faderen til den mand, hos hvem hun havde taget tjeneste, stod til og saa paa. Da hun havde pakket ned alt sit tøj, gif hun hen og hentede sin bibel og lagde den i kufferten. "Den bogen der kan du gjerne lade ligge igjen", sagde den fremmede, "man har ikke brug for den bog i det hus, hvor du nu skal hen." — Maria studsede over disse ord. Derpaa gif hun hen til sin fader og fortalte, hvad den fremmede havde sagt. Faderen følger med hende. "Jeg hører", siger han til den fremmede, "at man ikke har brug for Guds ord i det hus, hvor De kommer fra, og hvor det var tanken at sende vor datter hen. Jeg vil da underrette Dem om, at hvor man ikke har rum for Guds ord, der skal der heller ikke være rum for vor datter. Thi vel er vi fattige folk og kan trænge til at tjene noget; men vort borns sjæl er mere værd end al fortjeneste, og ikke skal hun udsættes for fortabelse ved at ledes hen til et sted, hvorfra Guds ord er banlyst." — Med den bested maatte den fremmede drage bort.

Jesu lille lam jeg er,
trøgt han i sin savn mig bær
over mørk og dybe dale
hjem til himlens lyse sale.
Jesu lille lam jeg er,
trøgt han i sin savn mig bær.

En brændende Ijs.

I Rusland er der en petroleumsfilde, som er 6 kilometer lang, 2 kilometer bred og 60 centimeter dyb. For over 12 aar siden begyndte denne oljesjø at brænde med en virkning, som i storflagenhed søger sin lige. Der brændt op omtrent 1,200,000 hektoliter petroleum, og man var ræd for, at de underjordiske filde skulde eksplodere. Endog den med olie mættede jord brændt, men heldigvis blev der ingen eksplosion. Heben var saa stor, at man kunde ikke komme brandstedet nærmere end en kilometer.

Opløsning paa gaader i nr. 18.

Bogstavgaader:

1. Kristiansund. 2. Frederikshald.

Skjulte dyr: Okse, stork, nøst, and.

Billedgaade:

I selskabet var der hundrede børn

Bogstavgaader.

I.

1 2 3 4 er noget, man saa af bvaalen. 6
7 8 9 er en flod i Afrika. 1 7 8 er et lem paa
voit legeme. 5 1 3 6 er de gamles stotte. 8
6 er en fift. 9 3 2 5 er et guttenavn. 0 7 8 2
er en aarstid. 4 8 7 9 er et vredsfab. 3 2 aar
man ofte i frigen. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er et land
i Sudafrifa.

II.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 9 er et guttenavn. 2 3 1
er et bibelsk kvindenavn. 6 7 8 er en fugl. 0 7
7 1 er et pigenavn. 5 4 10 bruges om vinteren
11 2 3 7 er et maal. 2 3 7 11 er en flod i Si-

biaen. 1 5 4 er et træ. 4 10 8 bruges i huse-
holdningen. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 er en
gammel, berømt by i Afrika

Gudrun Berg, Hedrum.

Sirkantgaade.

a. a. a

e. e. s

t. t. p.

Nar bogstaverne ordnes ret, skal de kunne
læses kaade lodret og vandret og betegne:

Et bibelsk mandnavn.

Et bibelsk kvindenavn

Et lem paa voit legeme

Gudrun Berg, Hedrum.

Fiskerbillede.

Hvor er huldren?

Billedgaade.

M

